

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conferentiæ Theologico Morales

Compendiosè propositæ ac breviter resolutæ Ad Usum Directorum
Conferentiarum Hebdomadalium ... DD. Parochorum, Curatorum,
Confessariorúmque omnium

Ex Materia Septem Sacramentorum Atque Justitiæ De Restitutione
Excerptæ

Sargar, Elisaeus

Augustæ Vindelicorum, 1720

De Confessario seu Ministro Pœnitentiæ à. n. 206

urn:nbn:de:hbz:466:1-41194

De Confessario seu Ministro Pœnitentiæ.

CONFERENTIA. LXIX.

206. **Q**uia ad Sacerdotem in sua Ordinatione Episcopus per manuum impositionem profert hæc verba: *accipe Spiritum Sanctum, quorum miseris peccata, remittuntur tuis &c.* **Q**æritur hic: an quilibet in prima sui Ordinatione, simul cum potestate Ordinis accipiat etiam potestatem validè absolvendi à peccatis.

RESOLUTIO: Non omnis Sacerdos potest validè administrare Sacramentum Pœnitentiæ sed solum duntaxat, qui habet Ordinariam vel delegatam Jurisdictionem super Pœnitentem. Ita Conc. Flor. in litt. Unionis, ubi dicitur quod Minister hujus Sacramenti, sit solus sacerdos, qui habet ordinariam vel delegatam Jurisdictionem. Rationem insuper addit Trident. sess. 14. cap. 7. dicens: *quoniam namque igitur naturalis ratio iudicis illud exposcit, ut sententia non solum duntaxat feratur, persuasam semper in Ecclesia Dei fuit, & verissimum esse synodus hæc confirmavit nullus momenti absolutionem eam esse, quam Sacerdos in eum profert, in quem Ordinariam aut subdelegatam non habet Jurisdictionem.* Itaque Sacerdos in Ordinatione accipit potestatem absolvendi in actu primo, seu radicalem tantum quam non potest exercere in actu secundo nisi ei ab extrinseco accedat Jurisdictio, siue auctoritas

ritas in subditos : & Approbatio, five iudicium
de idoneitate ad audiend. Confessiones. 207.

CONFERENCE, LXX.

Commune est apud Regulares privilegiatos
quod existentes in una Diœcesi ab ejus E-
piscopo approbati, absolvant etiam subditos al-
liorum Episcoporum, à quibus non acceperunt
approbationem, quomodo hoc intelligendum
quia Episcopus unius Diœcesis non potest con-
cedere licentiam absolvendi subditos alterius?
itaque sit.

RESOLUTIO : prædicti Regulares pro
Confessionibus sæcularium approbationem de
idoneitate accipiunt ab Episcopis, jurisdic-
tionem autem immediate à summo Pontifice : Ita
enim ferunt Privilegia & Concessionem in Di-
plomatibus per modum legis expressæ ; quibus
confert Pontifex jurisdictionem omnibus Men-
dicantibus (nominatim Prædicatoribus & Mi-
noribus) à superioribus legitimis & electis, ad-
missis ac præsentatis ad Confessionem excipien-
das, sub hac tamen conditione quod Episcopus
iudicet eos idoneos ac sufficientes : adeo ut ap-
probatio Episcoporum sit conditio sine qua non
prærequisita ad hoc, ut Fratres mendicantes
possint uti jurisdictione concessa. Atque ita ju-
risdictio à summo Pontifice adveniens Regu-
lari approbato ab uno Episcopo, non limitatur
ad personas illius Diœceseos tantum. Ita Nicol.
V. Sixt. IV. & Paul. III. apud Rodriq. c. 10. l. 1.

qq. Regul. q. 61. a. 61. unde oritur alia mul-
tum controversa.

CONFIDENTIA. LXXI.

Utrum Regularis approbatus ab uno Episcopo
juxta formam Trid. accipiat jurisdictionem
pro tota Ecclesia.

209. R. Primo: si sensus quæsitus sit: an Regularis
approbatus ab eo Episcopo, existens in eju-
dem Diocesi, possit absolvere omnes quantum
vis extraneos totius Ecclesiæ ad se venientes
affirmativè, hoc ipsum enim concedunt Pon-
tifices cit. n. præced.

R. Secundo: Si vero sensus quæsitus sit: an
Regularis approbatus ab uno Episcopo, possit
audire Confessiones in alia quacunque Dia-
cesi sine illius Episcopi consensu & approbatio-
ne, negativè: Ratio est, quia Conc. Trid. sess.
25. cap. 15. decernit, nullum etiam regularem
posse Confessiones secularium, etiam sacerdotum
audire, nec ad illud idoneum reputari, nisi aut Pa-
rochiale beneficium, aut per Episcopi examen,
illud videbitur necessarium esse, aut alias idoneus
dicetur approbationem, quæ gratis detur obtinenti
privilegiis & consuetudinibus quacunque etiam immem-
morabilis, non obstantibus. Hæc Concil.: Et
quibus per approbationem adjudicatam esse
Episcopis in hunc finem: ut quisque cognoscens
idoneitatem ac sufficientiam Confessorum
in sua Diocesi hoc Sacramentum administran-
tium cui finicerte non satisfaceret in sententia
affir-

affirmante, siquidem approbatio unius Episcopi in una Diœcesi, aliis Episcopis de idoneitate non constat.

CONFERENCE. LXXII.

210.

Regularis Sacerdos in suo sentu abundans, à superiore ob certas causas non præsentatus Episcopo in ordine ad accipiendam approbationem, se ipsum præsentat, obtinetque approbationem: an validè absolvat pœnitentes ad ipsum recurrentes?

& cum distinctione: si is contra voluntatem Superioris se præsentans approbatur ab Episcopo, ut jurisdictionem à Pontifice privilegio concessam accipiat, nihil accipit & invalde absolvit. Ratio est: quia pontifex non censetur conferre illam jurisdictionem, nisi præsentatis à suo superiore, tanquam sub conditione, sine qua non: conferretur enim ipsi hujusmodi jurisdictio in gratiam Religionis, non verò Religiosi privati. Si vero talis Religiosus approbetur ab Episcopo ut jurisdictionem accipiat ab Episcopo in ejus subditos: tunc quidem omnino jurisdictionem accipiet, at non nisi in ejusdem Episcopi subditos: eosque valide absolvet, sed non licite: Ratio est: quia Episcopus potest suam jurisdictionem committere cuilibet idoneo, qui se ei aliquo modo saltem quoad hoc ministerium, subijcit: & quia contra obedientiam id facit, peccat toties, quoties absolvit.

15

CON.

211.

CONFIDENTIA. LXXIII.

Utrum approbatus ab Episcopo Regulari privilegiatus, cum licentia Superiorum, prætextu privilegiorum & indulgentiarum generalium, absolvendi quoscunque fideles absolvat etiam Personas Religiosas tam viros quam fœminas.

ꝛ. Nec viros, nec fœminas, nisi de consensu & licentia Superiorum cujusvis Ordinis respective. Sic enim declaravit Clem. VIII. Bulla. Romani Pontificis: data 1599. 3. Novembr. Ubi declarat, nunquam fœminam Moniali dare licentiam confitendi alicui con-
dispositionem suorum Superiorum.

Excipitur casus, quando est consuetudo tolerata in Monasterio, præcipue Monialium ut advenientibus Religiosis fratribus confiteatur. Secundo quando interpretative saltem potest legitime præsumi de consensu & voluntate Superioris, v.g. quando Religiosi mittuntur foras, aut de jussu & licentia Superiorum aliquante tempore in locis, ubi non sunt Confessarii sui Ordinis, quia à Prælati suis jurisdictionem habent. Tertio in Jurisdictionibus, in quibus patenter, quoad hoc, jurisdictioni huic Regularium derogatur ut soleat adeoque tunc possunt sibi eligere quemcumque Confessarium ab Episcopo Loci approbatum Regularem, secularem &c. Nisi manifeste

contradicit Superior. Denique in articulo mortis omnes sacerdotes etiam simplices & excommunicati, ab omnibus absolvere possunt: quia in tali nulla est reservatio.

CONFERENCE LXXIV.

Contigit haec pridem in quodam monasterio sanctimonialium Tertij Ordinis S. ^{212.} Francisci, convenire plures Dominos Parochos pro lucranda Indulgentia Portunculæ, quos proinde Venerabilis Mater rogavit, exciperent Confessiones copiose concurrentium Pœnitentium ex diversis Parochiis: quo facto orta fuit disceptatio in Mensa, cujus autoritate & jurisdictione potuerint præfati Domini absolvere pœnitentes alienarum Parochiarum: cujus Puras.

¶. Auctoritate Consuetudinis probata ex tacito consensu Ordinariorum id scientium, & non contradicentium. E enim est sufficiens delegatio tacita, quæ etiam Parochi, alique Sacerdotes Curati communiter, & sibi invicem, & a his sacerdotibus approbatis confitentur. Idem fieri solet in peregrinationibus, ad quas subinde sunt magni concursus hominum ex diversis Parochiis convolantium, in quibus Sacerdotes curati excipiunt Confessiones quorumvis: utique ex præfata consuetudine probata, & tacita licentia superiorum. Vel dic: quia multi Parochi confessiones excipiunt: alter alterius Parochianos absolventes, ceterum alter alterum delegare, eique super

super suos facultatem absolvendi impertiri
quo quid facilius.

CONFIDENTIA. LXXV.

Sacerdos simplex invalide ab Episcopo ob
tinet beneficium Parochiale : ob quod cre
ditur communiter verus Parochus, cum non
utpote ob impedimentum aliquod Canon
cum : quaeritur an valide absolvat Pœnitent
res suos Parochianos ? Ratio dubitandi est
quia nullam habet jurisdictionem, nisi qui
Parochus : cum ergo Parochus revera non
sit, nullam videtur habere Jurisdictionem seu
potestatem absolvendi.

Re. Eum habere Jurisdictionem ex errore
communi & titulo colorato : adeoque valide
absolvere Parochianos. Ita *communis Theol.*
Ratio ducitur ex benigna interpretatione pi
Matris Ecclesiae, quae in communi errore cum
titulo colorato, utilitatem publicam fidelium
ne scilicet, magni oriantur scrupuli, turbatio
nes ac difficultates circa hujus Sacramenti ad
ministrationem, aliaque ministeria, quae juris
dictionem requirunt, puta assistentiam Matrimo
nii &c.) voluit hunc defectum supplere
& dare veram jurisdictionem illis, qui alioquin
capaces illius sunt, stante errore Communi
titulo colorato.

CONFIDENTIA. LXXIV.

214. **S**ciolus Sacerdos simplex scit, esse sententiam
probabilem, sacerdotem simplicem non
dur

dum approbatum posse moribundum, etiam in præsentia proprii Parochi, absolvere: ideoque hac fretus opinione eum absolvit: quaeritur, an non peccet mortaliter: & an Mater Ecclesia ipsi in hoc casu conferat jurisdictionem.

§. Cum nostro P. Patricio Teol. sacram. p. 3. cap. 4. num. 727. cum limitatione: quando subest justa causa utendi jurisdictione probabili, cum commode non possit usurbari Jurisdictio certa, illa licite utimur: eamque, si forte à parte rei non adsit, supplet Mater Ecclesia: Cum sola au em & mere probabili jurisdictione (certa facile habenda vel habita relicta) ex mera libertate absolvens, peccat mortaliter: nec ejus defectum pia supplet Mater Ecclesia.

Ratio est: quia secundum communem doctrinam, in Sacramento quoad essentialia nunquam licet uti probabilis tantum, relicta certis, ob periculum nullitatis: sed jurisdictione est quid essentialiter requisitum ad Sacramentum Pœnitentiæ valide ministrandum: ergo non licet uti jurisdictione probabili tantum absque justa causa, quando habetur, aut haberi potest certa jurisdictione: nec verosimile est Ecclesiam tunc supplere Jurisdictionem, si revera non adsit: quia non conferatur favore mere libertati, curiositati, vel præsumptioni temerariæ, sed solum congruæ necessitati vel
mi-

utilitati indehnum, quatenus in proposito casu non habet Sciolus in præsentia Parochi Sacramentum Pœnitentiæ administrans. Aliud esset, si moribundus ex rationabili causa nollet, vel non posset Parocho confiteri. Sed contra Dices: Conc. Trid. sess. 14. cap. 7. absolute concedit potestatem omni Sacerdoti in mortis articulo absolvendi a quibusvis peccatis ac censuris: ergo etiam simplici in præsentia Parochi, Resp. neg. ant: addit enim, *ne hac occasione aliquis pereat*: quando autem Parochus adest, vel alius sacerdos Curatus, non est timendum, *ne moribundus pereat*: igitur tunc non confertur à Conc. potestas absolventi sacerdoti simplici absolute.

215.

CONFERENCE. LXXVII.

PONOAMUS, in aliquo Episcopatu esse casum reservatum Episcopo grave furtum: item gravem percussorem clericum, vel etiam alterius proximi: item adulterium & incestum cum con sanguin. homicidium &c. Tu autem furaris aliquot Cruciferos, cum intentione furandi plures aureos, intendis graviter ulcèdere clericum, vel alium proximum, sed re ipsa leviter tantum taugis, item tentas occidere alium, infligendo ei vulnus lethale, ex quo tamen

non

non moritur : item exerceſ turpiſſimas actio-
nes cum uxore alterius, vel propria Conſan-
guinea; adeo ut in omnibus iſtis mortaliter pec-
ces, cu incurris caſum Epifcopo reſervarum?

R. Quod omnia negative : Ratio eſt ;
quia primo in furto requiritur, ut actio ex-
terna ſecundum ſe ſit gravis : tua autem actio
externa eſt levis, licet intentio ſit gravis,
quæ non reſervatur : idem eſt de percuffione
levi cum intentione graviter percutiendi :
Deinde licet in aliis etiam externe pecces mor-
taliter, non tamen conſummas peccatum,
pro quo lata eſt reſervatio, adeoque eam non
incurrit quia juxta jura, crimen non intelli-
gitur, niſi ſit conſummatum.

CONFERENCE, LXXVIII.

Contingit non raro Dominis Parochis, au-
dire ex Pœnitentibus Parochianis pecca- 116.
ta Epifcopo reſervata : quos proinde non
libenter ſine abſolutione dimittunt : nec
omnino audent abſolvere : quid igitur Con-
ſili.

Reſponſio. Interrogandos eſſe pœnitentes,
an ſciverint hujusmodi caſus eſſe reſer-
vatos, nec ne : ſi respondeant
ſe ſciviſſe, dimittantur ad eos, qui habent
potestatem eos relaxandi : ſi vero non ſci-
verint, pro hac vice abſolvi poterunt,
cum intimatione iſtis facienda, quod
pro hic & nunc eos quidem poſſis velit abſol-
vere

vere: quod si vero recidivi fuerint in eadem peccata, sciant, se eos non amplius absolurum. Ita *Nevar. Quaffi. Ioseph. à. S. Januario apud Dianam. p. 30. tr. 4. resol. 63. & Quintanacuenas tr. 3. singul. tr.* Ratio est: Quia si secundum communem DD. dubitans de reservatione ab ea excusatur, quanto magis ignorantia laborans, in se tam odiosa?

CONFERENTIA. LXXIX.

217.

Solent plerumque Confessarii non privilegiati mittere poenitentes suos casibus summo Pontifici, vel Episcopo reservatis oneratos, ad Regulares privilegiatos, pro obtinendo beneficio absolutionis: Cum ergo defacto per Alexand. VI. damnatae sint hae propositiones, *Prelati Regulares possunt in foro Conscientiae absolvere quos cunque saeculares ab Haeresi occulta, & ab Excommunicatione propter eam incursum.* Item: *Mendicantes possunt absolvere, à casibus Episcopis reservatis, non obtenta ad id Episcoporum facultate:* merito dubitatur, an huiusmodi Poenitentes sic onerati, per Regulares Confessarios exonerentur; est autem praecipua difficultas circa haereticos, & libros haereticos legentes: nec non Casus, quos Dominus Episcopi sibi reservant: quoad casus reliquos Pontifici reservatos res manet in antiquo. Itaque de illis sit.

RESOLUTIO prima: Nostri AA. RR. PP. 218.
 Provinciales petunt, obtinentque Roma li-
 centiam quinquennalem absolvendi ab hæresi,
 tam occulta quam notoria; non pro omnibus
 sed pro certis Patribus à se denunciatis, vel de-
 nunciandis. Atque ita validè, exonerantur
 missi ad nos à curatis non privilegiatis, qui in-
 ciderunt in hæresim, aut legerunt libros hære-
 ticos.

219.

RESOLUTIO secunda: Non præsumimus
 absolvere à Casibus Episcopalibus, quos Do-
 mini Episcopi sibi reservant, nisi vel licentiam
 ab ipsis obtinuerimus, vel certè quatenus hi
 consentur, etiam non rogati, hanc facultatem
 nobis concedere, dum norunt apud nos vigere
 [prout revera viger in Germania] morem ab-
 solvendi à talibus Casibus, & tamen non con-
 tradicunt, ut optimè observat P. Gobat. casu
 VIII. num. 374. addens: quod Consuetudo pos-
 sit ampliare, imo tribuere jurisdictionem. Na-
 var. cap. 277. num. 251. loquens in specie de
 Casibus reservatis, & consulto notans: si quis
 casus Episcopalis habeat annexam Excommu-
 nicationem ab hominibus laram, speciatim in ho-
 minem, & is nondum satisfecit parti lare, ab-
 solvendum non esse. Et sic puto abundè sa-
 tisfactum dubio proposito.

CONFERENTIA. LXXX.

Accedit Confessarium non præditum facul-
 tate absolvendi à casibus reservatis, habens ca. 220.

K

sum

sum reservatum, cum vel unius censura qui non potest hic & nunc sine scandalo infamia, gravi damno aut periculo in bonis corporis vel fortunæ omittere Sacram communionem, aut Missæ celebrationem: nec propter certum impedimentum potest adire Superiorem, nec alium legitima absolvendi potestate præditum: quid faciendum Confessario, ante resolutionem

Notandum, aliud esse impedimentum ad eundem Superiorem (v.g. Pontificem pro Casibus Papalibus vel Episcopum pro casibus Episcopalis] perpetuum, ut in senibus, mulieribus impuberibus, valetudinariis, pauperibus, &c. Aliud impedimentum tantum temporale & transitorium, quo quis hic & nunc non potest adire Superiorem sine magna difficultate poterit autem postea: jam hoc notato sit

221. RESOLUTIO prima: existente impedimento perpetuo in Pœnitente accedendi Superiorem, eatenus cessat reservatio, ut impeditus directè absolvi possit ab alio inferiori, sine onere denuo confitendi. Ita apud *Patric. hic pag. 5. num. 750. communissima DD.* Ratio est: quia tunc ipsa rationabilissima Epikeia, & juris interpretatione, quod ad impossibile obligari nemo potest, censetur cessare reservatio.

222. RESOLUTIO secunda: In casu necessitatis proposito in Conferentia, quando impedimentum est temporale & transitorium, potest inferior Confessarius pœnitentem absolvere indi-

recte

rectè, vel etiam directè, uno ex tribus modis
 sequitur, cum onere tamen deuo comparandi co-
 ram superiore, eiusve delegato vt g. Regulari
 privilegiato, ad iterum confitendum peccatum
 reservatum. Ita iterum *commisissima DD. ubi*
sup. num. 755. Ratio est: quia stante impedi-
 mento temporali adeundi superiorem, revera
 non aufertur reservatio, neque Confessario da-
 tur plena iurisdictio, sed solum propter neces-
 sitatem conceditur licentia absolvendi, cum
 dicto onere

Quæres: Qui sint illi tres modi absolvendi
 huiusmodi pœnitentem; &c. Primus est, talem 223.
 non teneri confiteri Sacerdoti inferiori cum di-
 cto onere, saltem, si præter reservatum nul-
 lum aliud habeat mortale; sed potest se gere-
 re, sicut qui non habet copiam Confessarii,
 cum nullus, per se loquendo, contra volun-
 tatem suam cogitur bis confiteri idem pecca-
 tum: potest ergo præmissa contritione celebra-
 re, communicare &c. Ita cum alijs *Suar.*
Disp. 30. sect. 3. Laym. cap. 12, num. 2. & Me-
derni passim. Quod si autem præter peccatum
 reservatum habeat aliud mortale, probabilius
 ac tutius est, teneri confiteri communicaturum
 ob præceptum Christi, *probet autem seipsum ho-*
mo &c. Secundus modus & sententia est, ta-
 lem debere tunc eidem Sacerdoti inferiori, qua-
 tenus fiat integram Confessionem, a non
 reservatis directè, a reservatis autem indirectè 224.

K. 2

solum

solum absolvi. Ita iterum Suar. & Laym. cit. cum Comuni. Tertius denique modus est confiteri sola non reservata, tacitis reservatis quippe quæ directe absolvendi non est copia Confessarij, ideoque non urgeat præceptum integritatis Confessionis, ne teneatur idem peccatum bis confiteri. Ita *Sotus Gabriel Diana, &c.* Omnes tres probabiles, adeoque elige, quos placet.

De Sigillo Confessionis.

225.

CONFÉRENTIA. LXXXI.

Quidam accedit ad Confessionale ad furandum pecuniam, bidem à pœnitentibus oblatam Confessario: quædam ad sollicitandum Confessarium eique offerendam occasionem peccandi carnaliter: an oriatur obligatio tacendi sigilli Sacramentalis,

Responsio Obligationem tacendi audita in Confessionali, non oriri, nisi ex Confessione quæ sit in ordine ad acquirendam absolutionem sive deinde eam acquirat, sive non; in proposito autem nec furti, nec scortum comparuere in ordine ad acquirendam Absolutionem Sacramentalem: Igitur exinde nulla oritur obligatio Sigilli Sacramentalis, etsi & hoc melius sit silentio comprimere quam sine necessitate evulgare. Ita com. DD. cum *Suar. D. 33. sect. 2. Laym. cap. 14. num. 1.*

CON